

Η ιστορία για το μεγάλο θαύμα του μακαριστού επισκόπου

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Νικόλαος \(Βελιμίροβιτς\) Επίσκοπος Αχρίδος](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Во время службы в Николо-Бегичорецком мужском монастыре. Кировская обл., Россия. 2007 г. © Евгений Туманов

Φωτο:misha.pblogs.gr

Στην πόλη Μαντζουρία, στα σύνορα της ρωσικής Σιβηρίας και της Κίνας, όπου έζησε και πέθανε ο επί-σκοπος Ιωνάς, ζούσε μία ρωσική οικογένεια: Ο άντρας, που ήταν υπάλληλος στον ανατολικό σιδηρόδρομο, η γυναίκα του και ο γιός τους. Από τη στιγμή που ο πα-τέρας ήταν στη δούλεψη των κομμουνιστών, η οικο-γένεια αυτή δεν ενδιαφερόταν για την πίστη αλλά ούτε και για την εκκλησία. Όμως ο γιός

τους αρρώστησε και ασθενούσε για πολλούς μήνες. Τα πόδια του είχαν παραλύσει και ήταν σαν κομμένα. Οι γονείς έκαναν ό,τι μπορούσαν, πληρώνοντας γιατρούς και χρησιμοποιών-τας φάρμακα. Όμως τίποτα δε βοήθησε. Τ' αγόρι πήγαινε απ' το κακό στο χειρότερο. Κάλεσαν και Ρώσους και Ιάπωνες γιατρούς, χρησιμοποίησαν ακτίνες Χ και όλα τα μέσα που μπορούσαν, αλλά τίποτα δε βοήθησε. Οι γονείς απελπισμένοι ανέμεναν το θάνατο του παι-διού τους. Μέχρι την 7^η Οκτωβρίου του έτους 1925. Εκείνη την ημέρα κοιμήθη ο επίσκοπος Ιωνάς. Λόγω του θανάτου του πολυαγαπημένου της επισκόπου ολό-κληρη η πόλη ήταν αναστατωμένη. Η μητέρα φρόντισε το άρρωστο παιδί της στο κρεβάτι, το σκέπασε και βγή-κε για κάποια δουλειά στην πόλη. Όταν επέστρεψε στο σπίτι, το παράλυτο αγόρι, ο γιός της, βγήκε χοροπηδών-τας απ' το δωμάτιό του φωνάζοντας χαρούμενα: «Μαμά, κοίτα, έγινα καλά!». Η μητέρα μόλις που μπορούσε να πιστέψει στα μάτια της. Αγκάλιασε το γιό της, τον φί-λησε κλαίγοντας από χαρά και τον ρώτησε, πώς έγινε καλά έτσι ξαφνικά; Το αγόρι της απάντησε: «Όταν βγήκες εσύ, εγώ κοιμήθηκα. Και στ' όνειρό μου παρου-σιάστηκε ένας καλός άνθρωπος με άμφια ιερέα και με ρώτησε: “Γιατί είσαι ξαπλωμένος στο κρεβάτι;”. Εγώ του απάντησα ότι τα πόδια μου δεν είναι καλά και ότι δεν μπορώ να κινηθώ. Τότε αυτός ο άνθρωπος μού είπε: “Ορίστε τα δικά μου πόδια, πάρ' τα και πήγαινε, μια κι εγώ δεν τα χρειάζομαι πια”». - Η μητέρα ρώτησε λε-πτομερώς το παιδί, πώς ήταν εκείνος ο άνθρωπος, και το παιδί τον περιέγραψε. Την επόμενη μέρα, η μητέρα πήρε το παιδί και πήγε στην εξόδιο ακολουθία του μακαρι-στού επισκόπου Ιωνά. Όταν το παιδί είδε το πρόσωπο του κεκοιμημένου δεσπότη, φώναξε: «Μαμά, αυτός είναι εκείνος ο άνθρωπος που ήρθε στ' όνειρό μου και μου έδωσε τα δικά του πόδια!».

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Εμμανουήλ, εκδ. Χρόες, Αθήνα 2010, σ. 17-19)